

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

w sprawie **K. G. D.**

oskarżonego z art. 56 § 1 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535e § 1 k.p.k.),

w dniu 14 września 2021 r. skargi obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 16 kwietnia 2021 r., sygn. akt IV Ka (...),

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w (...)

z dnia 30 grudnia 2020 r., sygn. akt VII K (...),

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić skargę;

2. obciążyć K. G. D. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

K. D. stanął pod zarzutem popełnienia dwóch przestępstw: z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. oraz z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd Rejonowy w , wyrokiem z 30 grudnia 2020 r., uznał go za winnego popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów zabronionych i skazał na karę grzywny oraz uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa fałszerstwa intelektualnego. Apelacje od wyroku Sądu Rejonowego wnieśli oskarżyciel publiczny i obrońcy. Sąd Okręgowy w, wyrokiem z 16 kwietnia 2021 r., uchylił pierwszoinstancyjne orzeczenie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Skargę od wyroku odwoławczego wniósł obrońca. Zarzucił w niej uchybienie z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. i zażądał uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w.

W pisemnej odpowiedzi na skargę prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna w stopniu oczywistym.

Zgodnie z art. 539f k.p.k. w postępowaniu skargowym odpowiednie zastosowanie ma art. 536 k.p.k. W tej sytuacji, respektując wyrażony w tym ostatnim przepisie nakaz rozpoznawania – co do zasady – skargi tylko w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, Sąd Najwyższy nie był uprawniony badać, czy przeprowadzający kontrolę instancyjną Sąd Okręgowy naruszył przepis art. 437 k.p.k. Oznaczało to, że w przedmiotowej sprawie w polu zainteresowania Sądu Najwyższego znalazł się jedynie sformułowany przez obrońcę zarzut o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Przechodząc do rzeczy: skarżący przyjął tezę, że apelacja prokuratorska nie spełniała wymogów z art. 427 § 2 k.p.k. i w związku z tym – skoro nie mogła zostać konwalidowana – należało uznać, że w ogóle nie została wniesiona, natomiast jej rozpoznanie przez Sąd Okręgowy wywołało skutek w postaci tzw. powagi rzeczy osądzonej (art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.). Końcowe spostrzeżenie o wystąpieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej było wynikiem przyjęcia ewidentnie wadliwych założeń. Przede wszystkim nie było żadnych powodów, aby twierdzić, że apelacja prokuratorska nie odpowiadała wymogom, jakim winien odznaczać się środek odwoławczy pochodzący od podmiotu fachowego. Oskarżyciel publiczny wskazał w nim, odwołując się do art. 447 § 1 k.p.k., zarówno kierunek i zakres zaskarżenia (w całości na niekorzyść oskarżonego) oraz poprawnie sformułował zarzut apelacyjny, podając, że chodziło mu o niedostatki postępowania dowodowego, które zaważyły na istotnej zmianie opisu czynu z pkt I aktu oskarżenia i doprowadziły do uniewinnienia K. D. od popełnienia czynu ciągłego opisanego w pkt II aktu oskarżenia. Wobec poczynionych ustaleń kategorycznie należało odrzucić tezę skarżącego o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.

Stwierdzenie powyższe pozwalało odstąpić od czysto teoretycznego rozważania, czy rozpoznanie apelacji, której nie sposób nadać biegu, można w ogóle wiązać z koniecznością uznania, że orzeczenie sądu I instancji nie zostało zaskarżone.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia (art. 539e § 2 k.p.k.).

Skoro w rozdziale 70 k.p.k. brak regulacji odnoszącej się do kosztów postępowania skargowego, a w art. 539f k.p.k. ulokowane zostały przepisy z rozdziału poświęconego kasacji, jako mające odpowiednie zastosowanie w postępowaniu unormowanym w rozdziale 55a k.p.k., to *per analogiam* w kwestii kosztów postępowania skargowego, które *in concreto* zakończyło się dla oskarżonego niepowodzeniem, należało orzec według art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., a więc obciążyć go tymi należnościami.